

11. september 1839.

Fr. ang. Behandlingen af en bortebleven Persons Formue.

Cancell, p. 114 (C. T. p.729, jvfr. Vib. Stændertid, f. 1838, l. 403 II. 617, Roesk. Stændertid. II. 1031).

Gr. Da Kongen har fundet, at de giældende Regler angaaende Arvs Afsætning til Personer, om hvis Tilværelse der ikke haves Vished, ikke svare til Øiemedet, og at der iøvrigt ikke haves tilstrækkelige Regler angaaende Behandlingen af Personers erhvervede Formue, som ikke ere at opspørge, saa har Han ladet begge Forsamlinger af de danske Provindsialstænder forelægge et Udkast til en Forordning, der indeholder de Bestemmelser, som Han har fundet hensigtsmæssige til at ordne fornævnte Forhold, og, efter at Kongen derom har modtaget Provindsialstændernes Betænkninger, bydes og befales som følger:

1.)

Den i L. 5 -2 -10, i Henhold til de foregaaende Artikler, givne og siden ved yngre Anordn, nærmere bestemte Forskrift om Arvs Afsætning til en Arving, naar det ikke vides, hvor han er at finde, skal for Fremtiden ikke komme til Anvendelse, med mindre der haves Vished for, at hiin bortelevende Person, ved at overleve den hvis Efterladenskaber skulle deles, har erhvervet Arv efter denne. Med den Arvelod, som i saadant Tilfælde bliver at udlægge den fraværende Arving, bliver der, hvad enten han aldeles ikke har meldt sig under Skiftet, eller han har mødt eller ladet møde, at forholde aldeles paa samme Maade, som i nærværende Anordn. er foreskrevet om Behandlingen af en forsvunden Persons efterladte øvrige Formue. Men udenfor saadanne Tilfælde skal, naar Proclama til Arvingerne i Overeensstemmelse med Fr. 5 Jul. 1822 er udstedt og udløbet, eller naar dette, paa Grund af Arvens ringe Beløb, efter bemeldte Fr. § 2, bortfalder, men dog Aar og Dag er forløbet fra den Tid, Skiftebehandlingen begyndte, den beholdne Formue deles mellem dem, der hare meldt og legitimeret sig som Arvinger, uden Hensyn til den Mulighed, at en anden nærmere eller ligesaa nær berettiget Arving, som ikke har meldt sig, endnu kunde have været i Live paa den Tid, Arven faldt. Dog bliver Proclama til Arvingerne at indrykke i Altonaer Mercur, naar den Sum, der vilde tilkomme den eller de Udeblevne, er over 500 Rbd. Sølv, istedetfor at saadant efter Fr. 5 Jul. 1822 kun skeer, hvor det der er at dele overstiger 1000 Rbd. Derhos har Skifteforvalteren, i Forbindelse med Proclamas Udstedelse, tillige, paa hvilkensomhelst anden Maade Omstændighederne maatte tillade, at drage Omsorg for, at Dødsfaldet kommer til den Paagiældendes Kundskab, saafremt iøvrigt de forhaanden værende Oplysninger give grundet Formodning om, at hans Opholdssted, om det end for Øieblikket ikke vides, med Udsigt til et heldigt Udfald kan efterspørges. De herpaa medgaaende Omkostninger blive i ethvert Tilfælde at

aafholde af den Fraværendes Lod. Dog bør Boets Slutning, saafremt Proclama er udløbet, ikke beroe efter deslige Undersøgelsers Udfald.

2.)

De i § 1 givne Bestemmelser skulle imidlertid ikke betage den forbigaaede Arving, som senere maatte melde sig, hans Ret til Arven, men denne skal, i Overeensstemmelse med L. 5 -2 -11, fremdeles staae ham aaben i 15 Aar. I fornævnte 15 Aar, at regne fra den Dag, da Arven ved Arveladerens Død faldt, skal han være berettiget til at søge Arven tilbage fra de Arvinger, til hvilke den, af Mangel paa betimelig Anmeldelse eller Legitimation fra hans Side, er udlagt. Dog kan han kun hos hver af disse søge, hvad denne har oppebaaret af den Lod, der, hvis hans Tilværelse under Skiftet havde været bekiendt, maatte have været ham udlagt, ligesom de imidlertid oppebaarne Renter ikke blive ham at erstatte. Undtagelse herfra vil alene finde Sted, forsaavidt de, der have oppebaaret Arven, maatte have gjort sig skyldige i den dem bekiendte Sandheds Fordølgelse eller i nogen anden Mislighed, der efter Lov og Ret kan medføre Forpligtelse til Skadeserstatning. Forsaavidt den Omstændighed, at det siden viser sig, at en Arving, hvis Tilværelse var ubekiendt paa den Tid, da Arvedelingen fandt Sted, dog virkelig har overlevet Arveladeren, medfører, at der tilkommer enkelte af de øvrige Arvinger en større Lod end den, der oprindeligiis var dem tillagt, blive de foranførte Regler og herpaa at anvende.

3.)

Den samme Ret, som tilkommer den forbigaaede Arving, saafremt han siden melder sig inden fornævnte 15 Aar, tilkommer ligeledes hans Arvinger eller enhver Anden, der lovlig er berettiget til at træde i hans Sted, naar det godtgøres, at han, efterat have overlevet vedkommende Arvelader, er død, inden Arven ved 15 Aars Forløb var pcescriberet.

4.)

De ovenanførte Bestemmelser ville og være anvendelige paa den Arv, som allerede ved denne Anordns Kundgiørelse er falden, og hvor der ere Arvinger, med Hensyn til hvilke det ei vides, om de vare ilive paa den Tid Arven faldt, dog kun forsaavidt Arven ikke allerede er hiemfalden til Fondet *ad usus publicos* eller et andet Fond, eller af Kongen er bortskjænket. Dog skulle de Arvinger, der omtales i Fr. 2 Apr. 1817 § 1, være berettigede til at paastaae saadanne Midler behandlede efter bemeldte Anordnings Bydende, dersom de maatte foretrække dette. Saa skal det og i ethvert Tilfælde, hvor Nogen, paa Grund af nærværende Anordning, vil sættes i Besiddelse af en allerede ved denne Anordns Kundgiørelse falden Arvelod, hvortil den rette Arving ikke har meldt sig, være fornødent, at han, uden Hensyn til den Indkaldelse til Arvinger, der tidligere er foregaaet, gennem vedkommende Skifteret foranstalter denne, under udtrykkelig Paaberaabelse af nærværende Anordning, indkaldt med et saadant Varsel, som, efter Fr. 5 Jul. 1822, i Forbindelse med Bestemmelserne i denne Anordns § 1, maatte være fornødent.

5.)

Iøvrigt staaer det Enhver frit for, til Sikkerhed for sit Barn, eller anden sin Arving, som maatte være fraværende, at bestemme, at den Samme tilfaldende

Arvelod i en saadan Tid, som af ham maatte fastsættes, dog ikke over 15 Aar, skal bevares og frugtbjergjøres enten i Overformynderiet eller paa anden af Arveladeren bestemt Maade, hvilken hans Villie ikke, for at være forbindende, behøver at være tilkiendegiven i Form af Testament, hvorimod det er nok at den er beviislig.

6.)

Hvad den Formue angaaer, der ellers her i Riget maatte tilhøre en Person, som ikke er at finde, da vil den Øvrighed, som har at vaage for Umyndiges Tarv, ogsaa være pligtig at drage Omsorg for hiin Formue, f. Ex. ved, hvor det gøres fornødent, og af de derunder Interesserede begiæres, at beskikke en Værge til enten at opbevare og bestyre hans Gods, som ved Skifteforvalteren bør registreres og vurderes, eller til at foranstalte Godset realiseret og Beløbet indsat i Overformynderiet og derfra frugtbjergjort, under Iagttagelse af de for Bestyrelsen af Umyndiges Midler giældende Regler. Til Værge bør, saavidt muligt, beskikkes en Mand, der, foruden at have de ellers fornødne Egenskaber, kan efter sine Forhold antages at have særdeles Interesse for den Fraværendes Tarv og Bekjendtskab med hans Anliggender, og iøvrigt bør ved de Beslutninger, som i foranførte Henseende tages, Eierens Tarv stedse have for Øie, og derunder saavel de Bekostninger, som kunde være forbundne med Godsets Bevaring og Forvaltning, og den Forringelse, hvorfor det kunde være udsat, som og Muligheden i, at den Udeblevne kan være ilive og komme tilbage, tages i Betragtning. Saavel de Nærmeste af hans Arvinger der ere tilstede, som og den beskikkede Værge have derover at afgive deres Mening, hvorpaa Beslutning bliver at tage af vedkommende Overformynder, dog, forsaavidt denne ikke tillige er Jurisdiktionens Øvrighed, med dennes Samtykke. Naar derimod ikke alle fornævnte Personer ere enige, bliver Sagen at indstille til Amtmandens nærmere Resolution. I Kbhavn vil Resolutionen tilfalde Magistraten, der dog, naar den ei bifalder den Mening, hvorm Værge og Arvingerne ere enige, bør andrage Sagen for Cancelliet til endelig Resolution. Hvad de rede Capitaler angaaer, som en slig fraværende Person eier, da blive de stedse at indtage under Overformynderiet.

7.)

De foranførte Bestemmelser (§ 6) ere dog uanvendelige, naar den Borteværende har en Ægtefælle, som findes her i Riget. Det vil nemlig da tilfalde denne, dog Hustruen med en dertil af Øvrigheden beskikket Værges Samtykke, at bestyre Boet, saalænge Ægteskabet bliver ved Magt. Men erholder den efterladte Ægtefælle Skilsmisse, bliver Boet af Skifteforvalteren at dele, og den anden Ægtefælles Lod at behandle efter § 6. Ei heller vil nogen Foranstaltning fra Øvrighedens Side være at føie, forsaavidt den Borteværende har indsat en Fuldmægtig, der er bemyndiget og tillige villig til at varetage hans Anliggender, saalænge ellers ingen tredie Persons Ret opfordrer Øvrigheden til slig Foranstaltning, eller saadanne Omstændigheder indtræde, som maae forudsættes at have villet bestemme den Fraværende til at tilbagekalde den Fuldmægtigen givne Fuldmagt, da Øvrigheden i saa Fald ogsaa skal være berettiget til at remove denne. Det følger af sig selv, at Øvrigheden i alle Tilfælde er beføiet til at sørge for, at den Forsvundnes Børn nyde Underholdning og Opdragelse ved Hielp af det Gods, han her besidder, samt at hans Creditorer beholde deres Ret til efter lovlig Omgang at søge Betaling i bemeldte Gods, hvilket og kan skee ved at erklære ham

fallit, naar saadanne Omstændigheder finde Sted, der indeholde lovlig Grund til en Fallit-Erklæring.

8.)

Naar en Person, som har nogen Formue her i Riget, i 5 Aar har været borte, uden at der imidlertid er nogen Efterretning om, at han er ilive, kunne hans Livsarvinger, under Iagttagelse af den Fremgangsmaade som i det Følgende foreskrives, stedes til fremtidig Rentenydelse af hans Capitaler eller til Nytten og Brugen af de Eiendele, som ellers maatte være at bevare for ham. Hvis han ingen Livsarvinger har, indtræder denne Ret for hans Arvinger derimod først efter 10 Aar, hvilke, saafremt han er bortreist, inden han havde fyldt sit 18de Aar, først regnes fra dette sidste Tidspunct. Iøvrigt forstaaer det sig af sig selv, at, saafremt den Borteblevne maatte have efterladt nogen testamentarisk Disposition, angaaende hvorledes med hans Formue skulde forholdes, vil denne, forsaavidt denne Disposition ellers er lovgyldig, blive at følge.

9.)

For saaledes at stedes til Nydelsen af Renter af den Udeblevnes Capital eller til Nytten og Brugen af hans øvrige Eiendele, have Arvingerne at foranstalte ham indstævnt til den Ret, der var hans sidste Værneting her i Landet, og bør denne Stævning tillige udtrykke den Hensigt at føre Vidner, samt indeholde en udtrykkelig Opfordring til de øvrige mulige Arvinger af den Paagiældende om under samme Sag at varetage deres Tarv. Ved Stævningen gives 3 Maaneders Varsel, og den indføres i den Berlingske politiske og Avertissements-Tidende samt den Altonaer-Mercur, og derhos, hvis den er udtagen til nogen Ret i Kbhavn eller Siællands Stift, i Kbhavns Adressecontoirs Efterretninger, men ellers i vedkommende Stiftsavis. Den indføres 3 Gange, hvis den Formue, af hvis Renter eller Indtægter de Vedkommende ville sætte sig i Besiddelse, udgjør fulde 2000 Rbdlr Sølv; men, om den er ringere, er Indførelsen een Gang i hver af de vedkommende Aviser tilstrækkelig. Forsaavidt de Vedkommende betiene sig af den sidstnævnte Indvarslingsmaade, have de, hvis Formuens Størrelse ikke paa anden Maade kan oplyses, under Sagens Drift at lade Godset vurdere til Hiemmel for Varslets Tilstrækkelighed.

10.)

Under Sagen have de vedkommende Arvinger at tilveiebringe de Beviser, som slige Tilfældes Natur tilsteder, til Oplysning saavel om, at den Indstævnte har været borte i det i § 8 bestemte Tidsrum, som om, at der i samme ingen Efterretning haves om, at han er ilive. Til den Ende bør der fremstilles Vidner af den Indstævntes Bekjendtskab, som derom kunne afgive Forklaring, og i manglende Fald bør det oplyses, hvorfor saadanne Vidner ei kunne fremstilles. Ogsaa have Citanterne selv at aflægge personlig Forklaring angaaende Alt, hvad der kan tiene til Oplysning i foranførte Henseende, og, naar Dommeren finder det fornødent, have de at bekræfte deres Forklaringer med Eed. Ligesom Dommeren har at paasee Alt, hvad der kan tiene til den Indkaldtes Tarv, saaledes er det Enhver, som dertil maatte see sig i Stand, tilladt at træde frem for at tilveiebringe Oplysning om, at den Indstævnte ikke virkelig er i det Tilfælde, som Stævningen forudsætter.

11.)

Dommeren har ved en formelig Dom at bestemme, om de Vedkommende have oplyst, hvad der udfordres, for at kunne være berettigede til foreløbig at nyde Renterne eller de andre Indtægter af den Indstævntes Formue, eller ikke, og i første Tilfælde kiende dem berettigede til de Indtægter eller Renter, som paaløbe efter 5 eller 10 Aarsdagen fra den Tid af, at der ingen Efterretning haves om, at den Indstævnte var ilive (§ 8). Dersom denne siden maatte melde sig, saa kan han fordre alle endnu ikke forfaldne og oppebaarne Renter og Indtægter, uden at hans Arvinger fremdeles kunne nyde noget deraf. Skulde efter Dommens Afsigelse andre Personer godtgjøre, at de ere nærmere berettigede end de Arvinger, der ved Dom have faaet sig Renterne eller Indtægterne af den Bortblevnes Formue tilkiendte, skulle disse Sidste dog heller ikke i dette Tilfælde være pligtige at refundere de af dem alt oppebaarne Renter eller Indtægter. Men, saafremt Nogen af Arvingerne inden den Tid, som § 12 fastsætter, er forleden, dør, uden at efterlade sig Livsarvinger, paa hvilke hans Ret gaaer over, saa hiemfalder hans Andeel af Indtægterne for Fremtiden til de øvrige Arvinger. Dog følger det af sig selv, at der, paa Grund af et slikt Dødsfald, vil med Hensyn til Fremtiden kunne finde en anden Fordeling af Renterne Sted efter de nu opstaaende Arveforhold, f. Ex. naar forhen Sødskende tilligemed Børn af forhen afdøde Sødskende have hævet Renterne, men der nu, som en Følge af Dødsfaldet, kun bliver dette sidste Slags Arvinger tilbage.

12.)

Naar 20 Aar ere forløbne fra den Tid af, at Efterretning mangler om, at den Indstævnte er ilive, kunne hans Arvinger erhverve Dom, hvorved selve hans Formue tilkiendes have de at udtage Stævning paa den i § 9 foreskrevne Maade, dog at der gives Aar og Dags Varsel, og at Indkaldelsen indrykkes 3 Gange i hver af de sammesteds nævnte Aviser, dersom Formuen beløber sig til 500 Rbdlr Selv eller derover. Iøvrigt bliver Sagen at behandle i Overensstemmelse med Forskrifterne §§ 10 og 41, og, hvis den Indstævntes Udeblivelse i 20 Aar derved skiellig oplyses, bliver hans Formue at tilkiende hans Arvinger som Eiendom efter de Arveforhold, som fandt Sted paa den Tid, da de 20 Aar ved Dom ere erkjendte at være udløbne, ligesom og de befalede Arveafgifter blive at udrede paa samme Maade, som om den Paagiældendes Formue, i Anledning af hans beviste Død, var gaaet i Arv. Dog bør denne Tidsfrist, hvis den Fraværende ved sin Bortreise var under 18 Aar, først regnes fra den Tid, han har opnaaet denne Alder.

13.)

Alle de i §§ 9 - 12 foreskrevne Regler skulle og være anvendelige paa den Formue, som for Tiden tilhører Personer, der ere borte, uden at det vides, om de ere ilive. Dog skal det i § 10 omhandlede Søgmaal ikke kunne finde Sted førend efter Udgangen af 1840, og det, der hiemles i § 12, førend efter Udgangen af 1842, uagtet de ellers efter de tilstedeværende Forhold tidligere kunde indtræde.

14.)

Naar særdeles Omstændigheder ere tilstede, som opvække en til Vished grændsende Sandsynlighed for, at en Person, der ei er at finde, er død, t. Ex. naar det Skib, hvormed han er afreist, beviislig er forgaet, eller det har været saa længe borte, uden at Efterretning derom er hørt, at Assurancen, om en saadan havde

fundet Sted, efter L. 4 - 6 -10 vilde kunne affordres Assurandeurerne, og der Intet er fremkommet, som kunde give at formode, at han er bierget, saa kunde de vedkommende Arvinger, uden at oppebie den i § 8 foreskrevne Frist, forfølge Sagen i Overeensstemmelse med Forskrifterne i §§ 9, 10 og 11, forsaavidt de i et saadant Tilfælde ere anvendelige, for at komme i Besiddelse af Renterne eller de andre Indtægter af den Borteværendes Formue, og, efterat 3 Aar ere udløbne fra den Tid, den Begivenhed forefaldt, hvorved han formodes at have fundet sin Død, kunne de, under Iagttagelse af Bestemmelserne i § 12, faae sig hans Formue tilkiendt til Eiendom. Disse 3 Aar blive dog i det Tilfælde, hvor et Skib, paa Grund af den ovennævnte Lovens Artikel, formodes at være forulykket, at regne fra den Tid, da Assurancen i Medhold af dette Lovsted kunde fordres udbetalt. Skulde imidlertid den bortreiste Person i de her omhandlede Tilfælde imod Formodning vende tilbage, skal han være berettiget til i et Tidsrum af 20 Aar fra sin Bortreise at fordre sin Formue tilbage fra dem, som den er bleven tilkiendt til Raadighed. Hvis den Fraværende ved sin Bortreise var under 18 Aar, regnes fornævnte Tidsfrist først fra den Tid, han har opnaaet denne Alder.

15.)

Naar den fraværende Person, om hvem ingen Efterretning kan faaes, vilde være 90 Aar gammel, om han var ilive, kunne Arvingerne paa den i § 12 bestemte Maade procedere til at faae sig hans efterladte Formue tilkiendt til Eiendom, uden at de behøve at oppebie nogen anden Tid, end den, som den i bemeldte § foreskrevne Fremgangsmaade selv kræver.

16.)

I de samme Tilfælde, hvori en fraværende Persons Livsarvinger, i Medhold af §§ 8 og 14, ere berettigede til at komme i foreløbig Besiddelse af Renterne eller anden Indtægt af hans Formue, maa og dennes Ægtefælle være berettiget til at søge Skilsmisse, efterat have dertil stævnet paa den i § 9 foreskrevne Maade, og efterat iøvrigt den i § 10 samt i Fr. af 29 Mai 1750 foreskrevne Fremgangsmaade er iagttaget. Den Arv, som en forladt Ægtefælle har erhvervet paa en Tid, da det ikke vides, om den bortreiste Ægtefælle var ilive, bliver ikke at indføre i Boet ved dets Deling med den Sidstes Arvinger.

17.)

Naar Ingen har meldt sig som Arving efter en Person, der i 20 Aar er forsvunden, uden at der haves Efterretning om, at han er ilive, kan vedkommende Skifteret foranstalte saavel ham som hans Arvinger indkaldte paa den i denne Anordnings § 12 foreskrevne Maade, og, naar hverken han eller de melde sig, bliver Formuen at udlægge til Fondet *ad usus publicos*. Dog forbliver det, hvad de i Kbhavns Overformynderie indestaaende Midler angaaer, ved Resol. 3 Febr. 1804, saaledes at de tilfalde Overformynderiets Reservefond, hvilket iøvrigt, forsaavidt slige Midler ei allerede ved denne Anordnings Kundgiørelse ere erhvervede af samme, først vil finde Sted efter 20 Aars Forløb og under Iagttagelse af, hvad den fornævnte § 12 foreskriver.
